

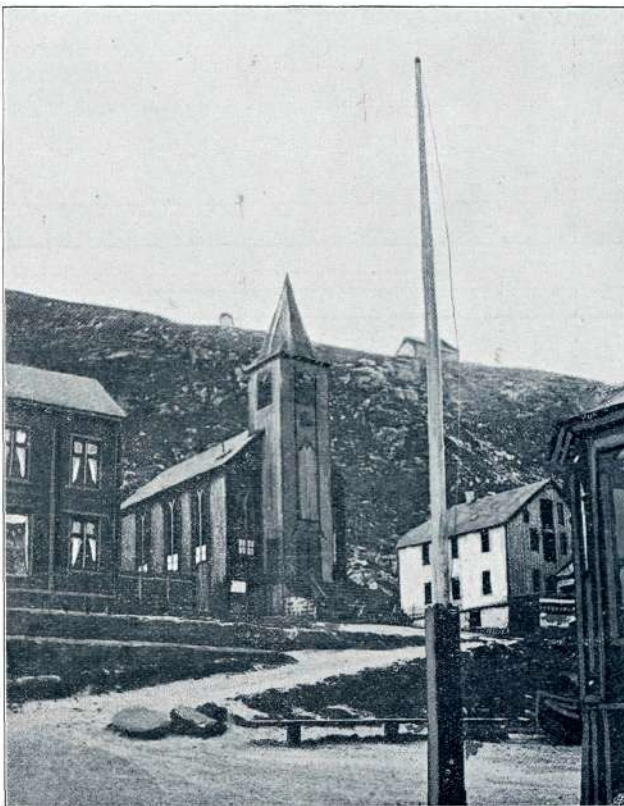
jazni, toda resni in mirni ljudje, so se mi še prav posebno resni zdeli tukajšnji meščani. Ne govore preveč, korakajo počasi, nekam otožni so; na obrazu in na kretnjah pa se jim vidi, da so pošteni, odločni ter neustrašeni. Samo otroci so živahni kakor pri nas; pode se po ulicah in se igrajo, poleg tega pa kriče kot žerjavi. Poslopja so vsa lesena, sivo pobarvana. Leta 1890. je mesto pogorelo do tal; zato so hiše skoraj nove in prav lične. Ker je Hammerfest glavni kraj najsevernejše norveške pokrajine Finmarken, ker semkaj prihaja in odtod odhaja v Ledeno morje nebroj ribičev, ker ima mesto zelo razvito trgovino, zlasti z Rusijo, in pa ker ta kraj obišče brez števila turistov, je promet po ulicah zelo živahen. Da smo našli na cesti mnogo blata, nas ni iznenadilo, saj ob deževnem vremenu tudi v najelegantnejših mestih nastanejo luže. Hammerfest je na glasu, da tod redkokrat sije sonce; če ni dežja in oblakov, pa gosta megla pokriva morje in mestno okolico.

Izstopili smo ravno pred katoliško cerkvijo, ki stoji nad cesto pod hribom. Zanimala me je, zato sem takoj stopil vanjo. Na vratih sem čital napis: „Ecclesia catholica sancti Michaelis Archangeli, orbis terrarum septentrionalissima.“ (Katoliška cerkev svetega nadangela Mihaela, najsevernejša na zemlji.) Razveselil sem se tega svetišča; saj mi je pričalo, da se tudi na skrajnem severu vrši ista služba božja kot pri nas, pričalo pa tudi, kako dobrotljiva so verna srca, ki še v tako revnih, odločnih krajih vzdržujejo misijonsko postajo. Znotraj je bila cerkvena prav lepo okrašena, tembolj, ker se je pred tednom dni v Hammerfestu mudil škof iz Kristijanije.

Obiskal sem tudi župnika Recktenwalda. Kakor večina katoliških duhovnikov na Norveškem, je tudi on rodom Nемец, doma z Bavarskega. V Hammerfestu deluje že nad osem let. Izprva mu je bilo zelo dolgčas. Kaj bi mu ne bilo! Otožna okolica, pogostno deževje, hudi zimski mraz, neznosne polarne noči, — od 18. novembra do 23. januarja sonce v tem kraju sploh ne vziđe, — pomanjkanje vsake družbe, to preseda vsakomur, pa bodi še tak samotar. Njegova župnija je kaj razsežna; zavzema celo pokrajino Finmarken in pa veliki ruski otok Kola. Njegov najbližji, pa tudi edini sosed je župnik v Tromsoe; da ga obišče, zamudi par dni. Ovčic ima nekaj nad 100, ki so pa raztresene daleč naokrog. Če mu zbolí kak župljan v Belem morju, mora z ribiškimi brodom cele dneve jadrati mimo Severnega rtiča proti ruskemu ozemlju; da ga zaloti vihar, je v nevarnosti njegovo življenje. Pač je treba misijonske gorečnosti in junaškega poguma možu, ki opravlja tako službo! Sčasoma se je Hammerfesta privadil. Dobil je iz Nemčije „sive sestre“, ki so ustanovile malo bolnišnico in šolo. Imajo krog 40 večinoma protestantskih učencev.

Najljubša zabava so mu knjige in časopisi. Nabavil si je veliko knjižnico. Kaj bi pozimi počel brez knjig in električne razsvetljave! V polarni noči, ko imajo šolarji počitnice, prižge električne žarnice, se zavije v gorko kožuhovino ter čita in piše neprenehoma. Pripovedoval mi je nekaj mičnih dogodov iz svojega pastirovanja. Ko bi gospod kdaj izdal „zapiske najsevernejšega misijonarja“, bi bila taka knjiga zelo zanimiva.

Znamenitih poslopij ne najdemo v Hammerfestu. Protestantska cerkev je velika in čedno zgrajena. Mestna zbornica je preprosta. Druge stavbe so trgovine,

KATOLIŠKA CERKEV V HAMMERFESTU

skladišča ali pa ribiške kočje. Za potnike najimennejši je poštni in brzojavni urad, ki ima vedno posla čez glavo. Mislim, da ga ni turista, ki bi prišel v Hammerfest, pa ne bi odposlal vsaj desetero pisem. Na tisoče razglednic je odtod romalo na jug; norveška pošta je ta dan vsled poštnih znamk obogatela za več stotakov. Pred pošto je mrgolelo kot ob ljudskem preseljevanju. Kar trlo se nas je v pisarni in uradniki bi bili morali imeti po deset rok, da bi bili takoj postregli vsem. Hammerfest je namreč zadnja poštna in brzojavna postaja za turiste, ki gredo na Špicberge. Tod izvemo zadnje novice in oddamo zadnje pozdrave. Odslej homo cel teden